

De Bijbel vertelt hoe de dagen zullen zijn die de wederkomst van Jezus voorafgaan: “Er zullen spotters met spotternij komen, die naar hun eigen begeerten wandelen en zeggen: Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zo, als het van het begin der schepping af geweest is” 2 Petrus 3:3-4.

Deze profetie is zich aan het vervullen. Het blijkt vandaag een uiting van wetenschappelijke uitnemendheid te zijn voor wie het Wezen van God en zijn beloften belachelijk maakt. Zo 'n situatie bedroeft de oprechte christenen. Toch hoeft het ze niet te verwonderen; Petrus heeft de gelovigen verwittigd dat zo 'n mentaliteit zich zou openbaren voor de terugkomst van Jezus Christus. Dus moet de toename van spotters de gelovigen des te meer overtuigen dat de gezegende hoop op het wederkomen van hun Here Jezus Christus, met als hoogtepunt de verlossing, op het punt staat zich in werkelijkheid om te zetten.

Het feit dat ongeloof en heidendom in de eens christelijke landen en kerken de kop opsteekt, is een van de tekenen die wijst op het gestaag ondergaan van de zon van de oude wereld. God laat toe dat deze dingen gebeuren om de gelovigen wakker te schudden, opdat ze zouden uitkijken naar de betere wereld - een stad waarvan God de Bouwmeester is.

Het is overduidelijk dat de laatste werelddagen zich voltrekken. Problemen en ontaarding vermenigvuldigen zich onrustbarend. Anderzijds roepen duizenden oprechte gelovigen met een rein hart biddend tot hun God:

“Hoe lang nog, o Here? Hoe lang nog, Heer? Hoe lang zult U wachten voor U de verlossing brengt, die U door uw dienaren, de profeten beloofd hebt?”

“Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalf maal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren.”
Ezechiël 47:12

Eens komt de laatste dag ! Waarop wij hopen

uit “De Hoop van de Christen”

We hebben de bijbelse visie leren kennen wie God en Jezus is, wie en wat de mens is, wat Gods doel is voor de mens en wat Hij gedaan heeft en nog doet opdat het de mens goed zou gaan. Van bij de oorsprong, toen Hij de mens schiep, was het Gods bedoeling dat deze eeuwig en in een perfecte toestand zou leven om onbelemmerd te genieten van alles wat van Hem naar de mens uitging.

De mens echter keerde zich van God af. Hij ging de zin van zijn bestaan zoeken in zichzelf. Waarvoor God hem gewaarschuwd had, gebeurde ook: de dood deed zijn intrede. Toch liet God zijn schepselen niet in de steek. Hij nam het voor ze op. God had het plan opgevat om Zelf de breuk, die ontstaan was tussen Hem en de mens als gevolg van de zonde, te herstellen. Hij wilde de mens terug optillen naar het niveau dat deze had vóór de zondeval. Hiervoor deed en gaf God letterlijk alles. Wat kon Hij méér doen dan zijn eigen onschuldig leven geven voor de schuldige mens?

Het is te vergelijken met een drenkeling die op sterven na dood is en geen kracht meer heeft om de hem toegeworpen reddingsboei te grijpen. Om gered te worden, dient een derde persoon - op risico van zijn eigen leven zelf in het water te springen en de ten dode opgeschreven persoon op het droge te brengen. Dát heeft God gedaan voor elke mens - voor u en voor mij.

Had God nog iets meer kunnen doen dan wat Hij gedaan heeft?

Elke mens is het voorwerp van Gods liefdevolle en rechtvaardige zorg. Wie de redding aanvaardt, die God hem aanbiedt en zich laat leiden door Hem, grijpt het goede en bijgevolg het eeuwige leven.

Wat biedt God de mens eigenlijk aan? Wat is nu eigenlijk zijn belofte naar de mens toe?

Wat is daar nu zo speciaal aan dat de mens het gelovig zou aanvaarden?

Gans het aanbod en de belofte wordt weergegeven in één woord: de hoop van de gelovige.

Wat is hopen?

Het is op grond van *beloften* door iemand, met vertrouwen, in verwachting en volhardend uitzien naar de verwezenlijking van de beloften. Dat uitzien naar de realisatie van de beloften hangt natuurlijk af van wie beloofde.

Er zijn vragen die opkomen:

- ° is die persoon betrouwbaar, geloofwaardig of niet?
- ° Hoe staat de belover tegenover de persoon aan wie hij de belofte doet?
- ° Welke gevoelens koestert de belover tegenover die andere ?
- ° Wat bezielt de belover en wat motiveert hem om deze of gene belofte te doen?

Spreeken over de hoop van een bijbels gelovige, doet men omdat Christus Zelf hem iets van levensbelang beloofd heeft.

Die gelovige heeft een vaste en levende hoop op de wederkomst van Jezus. Op die dag zal Jezus in hoogsteigen Persoon de gelovige binnenleiden in het eeuwige leven. Op grond van Jezus' beloften en van wat Hij al gedaan heeft voor de mens, kan deze vast geloven wat Hij als eindpunt beloofd heeft, nl. zijn wederkomst.

Die belofte kan o.a. gelezen worden in Johannes 14:1-3: *“Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.”*

De belofte van Jezus' wederkomst komt in de eerste plaats van Hemzelf. Oprechte en ware christenen hebben geen enkele reden om bedroefd te zijn zoals mensen die geen hoop hebben. Evenmin hebben ze redenen om de moed te verliezen.

Waar het op neer komt is te blijven geloven in en vertrouwen op God en Jezus Christus zoals de Bijbel zegt - Johannes 7: 38.

Jezus wijst erop dat de verblijf- of woonplaats van zijn volgelingen een oord is waar zonde, ziekte, lijden en dood totaal afwezig zal zijn.

De gelovigen zullen er leven in de tegenwoordigheid van God en van Jezus Christus. Die plaats bij God is Jezus nu aan het gereedmaken voor wie Hem volhardend blijft liefhebben en volgen. Wanneer Hij met die taak klaar is, komt Hij terug om met Zich mee te nemen allen die zich op die terugkeer ernstig hebben voorbereid.

Zelfs al zou er in de Bijbel slechts één dergelijke belofte staan, zou het belangrijk zijn die ernstig te nemen.

Maar er zijn meer dan driehonderd beloften die wijzen naar de wederkomst van Christus. Hieruit moge blijken in welke mate die wederkomst van Jezus de hoop uitmaakt van iedere oprechte christen. Paulus formuleert die hoop zo in Filippiëzen 3:20, 21 als volgt:

“Maar ons vaderland is in de hemel, van waar wij ook de Here Jezus Christus als Redder verwachten. Hij zal ons armzalig lichaam herscheppen en het gelijkvormig maken aan zijn verheerlijkt lichaam, met de kracht die Hem in staat stelt het heelal aan Zich te onderwerpen.”

In Titus 2: 13 zegt hij het zo: *“Dat wij bezonnen, rechtvaardig en vroom moeten leven in deze wereld, in afwachting van het geluk waar wij op hopen: de verschijning van onze grote God en Redder, Christus Jezus.”*

Het evangelie vertelt dat de gelovigen op aarde bijwoners en pelgrims zijn. De onzelfzuchtige denk- en leefwijze van de ware christenen staat regelrecht tegenover de zelfzuchtige ingesteldheid van deze wereld.

Het is daarom dat zij hier niet thuis zijn. Hun vaderland is in de hemel vanwaar zij Christus als hun Verlosser verwachten. Intussen willen zij met Gods genade hier op deze aarde bezonnen, rechtvaardig en vroom leven. Dit is hun voorbereiding op de komst van hun Heer.

Paulus is gekomen op het einde van zijn leven. Hij beseft dat zijn sterven niet lang meer zal uitblijven. Toch heeft hij nog een klare kijk op zijn leven als gelovige. Zijn hoop op de toekomst is hem zeker en volkomen duidelijk.

Van hieruit moedigt hij zijn medegelovigen aan: *“Ik heb de wedloop tot een goed einde gebracht, de afstand afgelegd, het geloof bewaard. Wat mij nog wacht, is de prijs, de krans der gerechtigheid die de Heer, de rechtvaardige Rechter, mij zal omhangen op de grote dag, en niet alleen mij, maar ook allen die verlangend hebben uitgezien naar zijn verschijning”* - 2 Timoteüs 4:6-9,

De Bijbel spreekt niet alleen over de eerste komst van Christus, als kind en geboren uit Maria. Met evenveel nadruk worden de gelovigen bepaald bij zijn tweede en laatste komst, zijn terugkomst. Zowel in de Oude Testamentische tijd als in de Nieuw Testamentische tijd zijn er oprechte gelovigen geweest die uitgezien hebben naar die wederkomst. Zij leefden voortdurend in die verwachting (hoop) van de komst van Christus.

In het Oude Testament zagen zij verlangend uit naar de eerste komst van Christus. Hij zou hier op aarde een gehoorzaam leven leiden als voorbeeld voor de mens. Daarnaast zou Hij de zondeschuld van elke mens op Zich nemen. Het gevolg daarvan zou zijn dat Hij de straf, de eeuwige dood, zou ondergaan. De vloek, die de overtreding van Gods geboden met zich meebrengt, zou Hij in zijn eigen lichaam ondergaan. Hierdoor zou Hij de straf, het gevolg van de zonde, van de mens wegnemen; de vloek zou de mens niet meer treffen.

De dood heeft Hij ondergaan; Hij is begraven; Hij is opgestaan uit de dood en dan naar de hemel opgevaren.

Vlak voor zijn opname naar de hemel gaf Jezus de verzekering dat Hij zou terugkeren om allen die zijn eerste komst ter harte hebben genomen tot Zich nemen. Hier zal gerealiseerd worden wat Hij al altijd heeft gewild: zijn gelovigen tot Zich nemen zodat zij in eeuwige onsterfelijkheid voortdurend bij Hem zouden leven.

Het moment waarop Hij terugkomt om dat te realiseren, is de tweede komst of de wederkomst van Jezus. Die dag is net zo zeker als deze van zijn eerste komst was. Daarom verwachten ware christenen die wederkomst. Zij zijn dus in de ADVENT, d.w.z. in afwachting van die naderende dag.

In werkelijkheid zijn alle gelovigen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, advent-gelovigen: mensen, die het naderen van de komst van Jezus Christus beleven. Een ware gelovige was een Adventist en dat is hij vandaag nog steeds.

Het is ontvullend vast te stellen nu nog niet in de hemel te zijn. Dat komt omdat de gelovigen er nog niet klaar voor zijn.